

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 10/04-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. januára 2004 predbežne prerokoval sťažnosť J. P., bytom P., zastúpeného advokátom JUDr. F. S., T., ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 postupom Okresného súdu v Novom Meste nad Váhom v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 1059/98, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. novembra 2003 doručená sťažnosť J. P., bytom P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu v Novom Meste nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 1059/98.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza: „Žalobou, ktorú som podal na súd dňa 15. 7. 1998, prostredníctvom advokáta, domáhal som sa zrušenia podielového spoluvlastníctva (...). Súd na prvom meritórnom pojednávaní dňa 19. 10. 2000 rozhodol tak, že žalobu v podstate zamietol. Okresný súd v Novom Meste nad Váhom viedol moju žalobu pod č. k. 5 C 1059/98. Proti rozsudku podal som odvolanie dňa 29. 11. 2000 (...) som vzal odvolanie späť odstránil som závady, ktoré mi vytkol Okresný súd a očakával som, že Okresný súd v Novom Meste n. Váhom odstráni prieťahy v konaní. (...) Ako Okresný súd v Novom Meste nad Váhom i Krajský súd v Trenčíne za 5 rokov vykonali 1 meritórne pojednávanie a nepomohli ani žiadosti ani urgencie, hoci mi ide o odstránenie právnej neistoty.“

Sťažovateľ žiada ústavný súd, aby mu priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 40 000 Sk, lebo ochrana jeho práv nebola rýchla a účinná.

Z týchto dôvodov sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal nález:

„Základné právo sťažovateľa J. P. na prerokovanie a rozhodnutie vo veci bez zbytočných prieťahov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR v konaní vedenom na Okresnom súde v Novom Meste nad Váhom č. k. 5 C 1059/98 bolo porušené.

Prikazuje sa, aby Okresný súd v Novom Meste nad Váhom vo veci 5 C 1059/98 konal.

Súd priznáva sťažovateľovi podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy SR finančné zadosťučinenie v sume 40.000,- Sk.“

Z predloženej sťažnosti, jej príloh a zo spisu predloženého okresným súdom vyplýva, že na základe späťvzatia odvolania proti rozsudku i uzneseniu okresného súdu v konaní sp. zn. 5 C 1059/98 a žiadosti sťažovateľa o zastavenie konania z 15. augusta 2002 a 20. augusta 2002 bolo uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 42/01-152, 5 Co 62/01 z 27. augusta 2002 odvolacie konanie zastavené. Uznesenie okresného súdu č. k. 5 C 1059/98-35 z 11. októbra 2000 nadobudlo právoplatnosť 5. decembra 2000.

II.

1. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že okresný súd označeným postupom porušil jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd v tejto veci osobitne pripomína, že pri rozhodovaní je viazaný návrhom sťažovateľa (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), ktorý je zastúpený advokátom a podáva sťažnosť na zbytočné prietahy v postupe okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 1059/98.

Z obsahu spisu okresného súdu sp. zn. 5 C 1059/98 ústavný súd zistil, že konanie v tejto veci, v ktorej bola žaloba v časti domáhajúcej sa zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti parc. č. 692 zamietnutá a v časti domáhajúcej sa zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti parc. č. 693 vylúčená na samostatné konanie a rozhodnutie, bolo právoplatne skončené v dôsledku späťvzatia odvolania sťažovateľom, o ktorom odvolací súd rozhodol uznesením sp. zn. 5 Co 42/01, 5 Co 62/01 z 27. augusta 2002 tak, že odvolacie konanie zastavil. O nároku na

zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti parc. č. 693 vylúčenom sa samostatné konanie sa koná pod sp. zn. 4 C 610/2002.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napríklad IV. ÚS 19/04), vtedy, ak namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označili sťažovatelia, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom súdu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, alebo z dôvodu, z ktorého je zjavné, že po prijatí sťažnosti na konanie nie je reálne predpokladať zistenie takých skutočností, ktoré by viedli k záveru o porušení základného práva. Platí to najmä v takých konaniach pred všeobecným súdom, ktoré boli ku dňu podania sťažnosti právoplatne skončené a účastníci v týchto konaniach namietajú porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietahov upravené v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Vychádzajúc z uvedeného a z toho, že právny zástupca sťažovateľa tvrdil porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v právoplatne skončenej veci vedenej pod sp. zn. 5 C 1059/98, bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa po predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. Predsedníčka okresného súdu listom sp. zn. Spr 896/03 z 8. decembra 2003 oznámila ústavnému súdu: *„Po právoplatnosti uznesenia odvolacieho súdu bola realizovaná výluka podľa uznesenia o vylúčení žaloby na samostatné konanie. Vylúčená vec je v súčasnej dobe vedená pod sp. zn. 4 C 610/2002. (...) Záverom si dovoľujem poukázať na to, že žiaden z účastníkov tohto konania sa na mňa ako predsedu súdu neobrátil doteraz so sťažnosťou na prietahy v konaní.“*

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa názoru ústavného súdu podanie sťažnosti na prietahy v konaní podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej správe súdov“) v spojení s § 6 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch a sudcoch“) sa naďalej, aj po účinnosti nového čl. 127 ústavy, zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prietahov. Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní umocňuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietahov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť (§ 2, § 30, § 52, § 116, § 118 citovaného zákona).

Sťažovateľ okrem toho, že napádal konanie so zbytočnými prietahmi v právoplatne skončenej veci, súčasne nekonal tak, ako mu to umožňoval § 17 ods. 1 zákona o štátnej správe súdov v spojení s § 6 zákona o súdoch a sudcoch. Na základe toho ústavný súd odmietol sťažnosť aj ako neprípustnú (§ 25 ods. 2, § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2004